

TAINILE NUMELOR BIBLICE

Există în Sfânta Scriptură taine, care sunt numite ca atare. „Iată, vă spun o taină”, „Taina aceasta este mare”, „Mare este taina evlaviei”. (1Corinteni 15.51; Efeseni 5.32; 1Timotei 3.16) Acestea sunt taine cunoscute, descoperite, care în Scriptură sunt numite chiar așa.

Am crede că oricine citește aceste taine, ar trebui să le și înțeleagă; dar nu este așa. Aceste taine sunt pentru credință sau pentru credincioșii, cărora Dumnezeu li le descoperă. Nici un alt om nu le poate înțelege.

În opoziție cu aceste taine, există și taine ascunse, pe care le înțelegem abia după mai multe citiri; ele nu sar în ochi. De multe ori taine minunate sunt ascunse în câte un cuvânt sau în câte o cifră, pe care, la o simplă citire nu le bănuim.

Adesea, un singur cuvânt ne poate pune în fața unui gând, a unui fapt sau a unui adevăr, a cărui importanță mare nici nu ne-o putem închipui. Un singur gând poate fi adesea așa de măreț, așa de sublim, încât la contemplarea lui nici nu ne mai putem opri din a ne mira și din a ne minuna și simțim că trebuie să ne plecăm în adorare. Nu i s-a părut vreodată surprinzător cititorului ce des apare cuvântul ,a da' în Ioan 17? Acesta ar putea fi unul dintre acele cuvinte. „Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat.” (Ioan 17.6b) „Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi;” (Ioan 17.9) „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una cum și noi suntem una.” (Ioan 17.22) Acestea sunt numai trei exemple de ,a da'.

Taina numelor face parte din tainele ascunse. Acesta este un domeniu imens, căruia nu-i vom găsi capătul dacă începem să ne ocupăm de el. Mereu noi minuni se vor deschide în fața ochilor noștri, mereu noi splendori ni se vor descoperi, dacă Duhul Sfânt ne va desfereca taina – înțelesul tainic al multor nume.

Este un caz deosebit când Dumnezeu dă nume unui om.

Dumnezeu i-a pus lui Solomon numele Iedidia, adică favoritul Domnului, iubitul Domnului. În acest scop El a trimis la David pe prorocul Natan. Domnul i-a pus acest nume pentru El, căci îl iubea pe Solomon.

Adam și-a primit numele ,Adam', adică ,om de la Dumnezeu'. (Geneza 5.2)

Lui Avram=tată înalt, Dumnezeu i-a dat numele ,Avraam', adică tatăl mulțimilor. (Geneza 17.5)

Lui Serai=Liberă, Dumnezeu i-a dat numele Sara=Domnița unei mulțimi, cea liberă, cea distinsă, Domnul este prinț. (Geneza 17.15)

Ismael și-a primit numele de la Dumnezeu; Ismael=Dumnezeu aude-ascultă sau ascultarea lui Dumnezeu. (Geneza 16.11)

Și Isaac și-a primit numele de la Dumnezeu; Isaac=Cel care râde, râset. (Geneza 17.19)

Lui Iacov=Înșelătorul, cel ce ține de călcâi, i-a pus numele Israel, adică Prinț=luptător=biruator=a lui Dumnezeu. (Geneza 32.28)

Diferitele nume pe care Dumnezeu le-a dat copiilor, au o semnificație profetică. Așa, de exemplu: Prădează curând, Grăbește de prădează, sau Se grăbește prada, În curând vine prada. Așa trebuia Isaia, la porunca Domnului, să-l numească pe fiul prorociței. (Isaia 8.3) Explicația pentru aceste nume este: „Înainte ca să știe copilul să spună ,tată!' și ,mamă!’, se vor lua dinaintea împăratului Asiriei bogățiile Damascului și prada Samariei.”

Osea, la porunca Domnului, a pus numele Izreel fiului Gomerei. Cu aceasta Domnul voia să spună că „peste puțină vreme voi pedepsi casa lui Iehu pentru sângele vărsat în Izreel și voi pune capăt domniei lui peste casa lui Israel. În ziua aceea voi sfărâma arcul lui Israel în valea Izreel.” (Osea 1.3-5)

Lo-Ruhama=Fără îndurare era numele pe care trebuia Osea să-l pună fiicei Gomerei, căci Dumnezeu voia ca de acum încolo să nu se mai îndure de casa lui Israel, să-i mai ierte în vreun fel. Iar celui de-al doilea fiu al Gomerei trebuia să-i pună numele Lo-Ami=Nu-i poporul Meu. (Osea 1.6-9)

Și în Noul Testament găsim că Domnul a pus nume ucenicilor.

Simon=gras, bogat, înstărit, cel ascultat, a primit numele Chifa (în grecește: Petru), adică stâncă, piatră. (Ioan 1.42)

Lui Iacov și lui Ioan Domnul le-a pus numele ‚Bnehargem’ (în aramaică: Boanerges), adică fii tunetului sau copiii tunetului, ceea ce vrea să spună: martori cu voce puternică sau temperament înfocat. (Marcu 3.17)

S-ar putea ca nu toate numele să aibă o semnificație precisă, dar scriitorul nu vrea să susțină neapărat acest lucru, ci, mai bine zis, că de multe ori nu cunoaște semnificația, sau, cum se poate întâmpla, ca cineva să nu facă cinste numelui său.

Dar să ne păzim, în acest domeniu, de a ne lăsa imaginația să se joace, căci nu numai că ar fi fără folos, ci ar fi și reprobabil. Traducerea ar putea fi uneori îndoielnică, dar prin aceasta valoarea lor n-ar trebui prejudiciată. Cititorul va observa singur că uneori traducerea pare să aibă puțină importanță, în timp ce în alte citate are efecte uluitoare.

În exemplele următoare vrem să arătăm cât de importante sunt numele. În cazul cetăților de scăpare putem recunoaște că nu numai numele cetății respective, ci și cel al seminției careia îi aparțineau și chiar ținutul în care erau situate, nu erau fără semnificație.

Numele celor șase cetăți de scăpare

Când este vorba aici despre ‚poporul Israel’, nu ne referim în nici un caz la evreii care trăiesc azi răspândiți printre toate popoarele și cu atât mai puțin la cei fără Dumnezeu, la comuniști, bolșevici, anihiliști care sunt cunoscuți în toată lumea și la fel de puțin la francmasoni. Toți aceștia pot avea o origine iudaică, dar aceasta nu înseamnă nici pe departe că sunt iudei. Dacă ar fi fost într-adevăr iudei, ar fi trebuit de mult să-L fi acceptat pe Mesia al lor, pe Unsul Domnului, pe Împăratul lor.

Căci nu acela este iudeu care se arată pe dinafară a fi; și nici tăierea împrejur exterioară, în carne, nu este tăiere împrejur, ci acela este iudeu care este în lăuntrul său iudeu, iar tăierea împrejur este cea a inimii, în duh, nu în slovă. „Un astfel de iudeu nu-și scoate lauda de la oameni, ci de la Dumnezeu.” (Romani 2.28-29) Pentru cel fără Dumnezeu nu este nici un fel de speranță, fie el iudeu sau creștin cu numele sau dintre neamuri. Cel fără Dumnezeu nu va avea niciodată viitor; chiar dacă ar ajunge să domnească, ar fi pentru scurt timp.

Poporul Israel este un popor format din douăsprezece seminții, dar cea mai mare parte a lor sunt dispăruți și nimeni nu știe unde au rămas. De când au fost duși în prizonieratul asirian, nu s-a mai auzit nimic despre ei. Presupuneri cum că ei ar putea fi: englezii, chinezii, japonezii sau chiar țigani, nu au nicio valoare. Realitatea este că acest popor încă mai are un viitor. Aceasta nu este doar o învățătură a Vechiului Testament, ci este scris clar și răspicat în Romani, capitolele 9-11, care mai este și azi temelia pentru cunoașterea creștină în aceste lucruri.

Dar viitorul poporului Israel nu este în mâna lor, ci în mâna lui Dumnezeu, ale Cărui făgăduințe sunt ‚Da și Amin’. Dar ele nu sunt aduse prin activități politice, ci Domnul Isus va veni pe norii cerului, cu mare putere și slavă și va ridica împărăția Sa fără ajutor omenesc, dar nu numai împărăția Israelului, ci și împărăția Sa peste întreaga lume.

Pe când israeliții încă mai erau în pustie, în câmpia Moabului, Dumnezeu deja îi vorbea lui Moise despre cetățile de scăpare: „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ‚Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Dacă veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului, să vă alegeți niște cetăți care să fie cetăți de scăpare, unde să poată scăpa ucigașul care va omorî pe cineva fără voie. Aceste cetăți să vă slujească drept cetăți de scăpare împotriva răzbnătorului sângelui, pentru ca ucigașul să nu fie omorât înainte de a se înfățișa în fața adunării ca să fie judecat.’” (Numeri 35.9-12)

„Domnul a vorbit lui Iosua și a zis: ‚Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Hotărâți-vă cum v-am poruncit prin Moise, cetăți de scăpare, unde să poată fugi ucigașul care va omorî pe cineva fără voie, fără să aibă de gând să-l omoare; ele să vă fie un loc de scăpare împotriva răzbnătorului sângelui.’” „Ei au pus deoparte Chedeșul în Galileia, în muntele lui Neftali;

Sihemul în muntele lui Efraim; și Chiriat-Arba sau Hebronul în muntele lui Iuda; Și de cealaltă parte a Iordanului, la răsăritul Ierihonului, au ales Bețerul, în pustie, în câmpie, în seminția lui Ruben; Ramot în Galaad, în seminția lui Gad; și Golan în Basan, în seminția lui Manase. Acestea au fost cetățile hotărâte pentru toți copiii lui Israel și pentru străinul care locuiește în mijlocul lor, pentru ca cel ce va ucide pe cineva fără voie să poată fugi în ele și să nu moară ucis de mâna răzbunătorului sângelui, înainte de a se înfățișa înaintea adunării.” (Iosua 20.1-3 și 7-9)

Să privim mai în de aproape semnificația fiecărei cetăți de scăpare, cel puțin atât cât se pune problema semnificației numelor lor. Normal că israelitul nu putea să înțeleagă nimic din ceea ce știm noi acum, adică ceea ce este scris. El nu-l cunoștea pe Acela despre care mărturisește întreaga Scriptură, despre Cel a Căruia imagine trebuiau să fie cetățile de scăpare, fapt care va deveni evident la cercetarea fiecărei cetăți.

Să luăm cetățile pe rând, așa cum sunt scrise în Iosua.

CHEDEȘ înseamnă locașul sfânt, orașul sfânt, separare.

NEFTALI înseamnă: lupta mea, lupte, luptător.

Ce vrea să ne spună CHEDEȘUL? Ucigașul trebuia să lase tot și cât de repede cu putință să se grăbească spre Chedeș, ca să nu-l ajungă din urmă răzbunătorul sângelui, care l-ar fi omorât. Această fugă precipitată necesita un efort foarte mare, o luptă, cum luptă luptătorii la lupte (trânte); dar, normal, nu cu brațele, cu puterile fizice, ci o imensă luptă interioară.

El trebuia să se rupă de: casă și curte, de nevastă și copil, de părinți și frați, de tot ce-l mai lega inima. Da, de cele mai multe ori situația era așa, că nu mai avea timp să-și ia rămas bun de la cei dragi. Și bineînțeles că nici nu putea să ia nimic cu el, în afară de ceea ce avea la el.

Această pildă trebuie să ne arate că numai în Chedeș (sfântul locaș) suntem în siguranță. O separare este necesară. Trebuie să recunoaștem că înaintea lui Dumnezeu nu există alt refugiu, decât refugiul la El și la harul Său; și unde altundeva l-am putea găsi decât în sfântul locaș. Domnul Isus nu mai este pe cruce, ci în sfântul locaș de sus. În acest sfânt locaș este tronul de har, pe care Dumnezeu ni l-a prezentat; tot acolo este și altarul și jertfa, deja pregătite pentru păcătos. Acolo și niciunde altundeva nu vom fi acceptați și în siguranță. Acest sfânt locaș este Hristos și tot El este și jertfa desăvârșită, pe baza căruia suntem primiți. El este Marele Preot, jertfa, dar și altarul. El este totul și numai El; toate rânduiețile Vechiului Testament sunt imagini ale Lui.

Pentru rațiune pare de neconceput, de neînțeles ca Hristos să fie totul și totuși este așa. Cine poate oare să explice citatul: „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu atât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetele voastre de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9.13-14) Aici putem vedea că Domnul este și preotul și jertfa, că S-a jertfit El Însuși.

Cum atunci ucigașului nu-i era ușor să părăsească tot, la fel este și azi o luptă uriașă pentru cel păcătos, când recunoaște că este un copil al morții. Atunci nu mai trebuie să ne intereseze nici toată averea, nici bogăție și onoare sau prietenie, da, și nici nu se mai pune problema: ce au de spus tata sau mama în această privință, căci atunci nu mai este valabil decât un singur cuvânt: „Scapă-ți viața!” Aceasta vrea să spună textul:

„Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală” (se ia cu asalt) „și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.” (Matei 11.12). Numai luptătorii, cei care luptă lupta credinței pot intra în orașul sfânt.

SIHEM înseamnă umăr, omoplat.

Nu întâmplător trebuia Aaron să poarte pe umeri numele celor douăsprezece seminții săpate în pietre scumpe. Aceasta este o imagine a faptului că Domnul Isus, adevăratul mare preot, ne poartă pe umerii lui puternici.

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” (Luca 15.4-6)

Aceasta este, într-o oarecare măsură, primul lucru care se întâmplă cu păcătosul, când se refugiază la Dumnezeu; Aceasta vrea să ne spună SIHEM (umăr).

Total are un scop; de aceea este Sihemul situat în munții lui Efraim.

EFRAIM înseamnă roditor sau dublă rodnicie.

Abia după ce omul s-a întors înapoi la Dumnezeu poate fi vorba de rodnicie, da, nu numai de rodnicie, ci de dublă rodnicie. De aceea spune Domnul: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de mine nu puteți face nimic.” „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” (Ioan 15.5 și 8)

CHIRIAT ARBA înseamnă cetate cu patru laturi.

CHIRIAT înseamnă ‚cetate’, iar ARBA înseamnă ‚patru’. Numele ne spune că Chiriati-Arba era o cetate pătrată. De aceea cetatea este o imagine a Ierusalimului ceresc, care are și el patru laturi. (Apocalipsa 21.16)

ARBA era cel mai mare dintre uriași. Uriașii sunt o imagine a duhurilor răutăți care sunt în locurile cerești, a domniilor și a stăpânilor în tinericului, care conduc această lume, a căror unelte sunt suveranii lumii. Oamenii sunt minusculi în comparație cu acești uriași, așa cum iscoadele au spus despre uriași, după ce s-au întors din Canaan. „Țara pe care am străbătut-o ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. Apoi am văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei, parcă eram niște lăcuste.” (Numeri 13.32-33) (Canaan este o imagine a locurilor cerești.)

Ca fiind cel mai mare dintre uriași, Arba este o imagine a lui Dumnezeu. Căci nu este nimeni mai mare decât Dumnezeu, nici măcar cele mai mari puteri cerești. Chiriati-Arba a mai fost numit și Hebron, iar HEBRON înseamnă: legătură, părtășie, societate, localitate de alianță. Deci am ajuns în cetatea cerească, în părtășie, dar nu în una din cele multe pe care le-au făcut oamenii, ci în părtășia cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Am ajuns în singura părtășie adevărată; Aceasta este părtășia celor sfinți și noi stăm sub Sângele Noului Legământ.

Nu întâmplător Chiriati-Arba este situată în munți lui Iuda, căci IUDA înseamnă: obiectul gloriei, laudă, salvă, slavă Domnului. Deci este ușor de înțeles că inimile tuturor celor care intră în cetatea cerească, sunt pline de laudă și slavă față de Dumnezeu. Și cum ar putea fi altfel?

Astfel putem înțelege citatul: „V-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12.22-23) Și iar: „Cu încredere, Dumnezeule, vei fi lăudat în Sion și împlinite vor fi juruințele care Ți-au fost făcute. Tu ascultă rugăciunea, de aceea toți oamenii vor veni la Tine. (Psalmul 65.1-2) Și în altă parte:

„Domnul să fie binecuvântat din Sion, El, care locuiește în Ierusalim! Lăudați pe Domnul!” (Psalmul 135.21)

BEȚER înseamnă: minereu de aur, aur, bucată de aur. Aurul este un simbol al dreptății lui Dumnezeu, care ne este dată în Isus Hristos. Cine crede în El, este ÎNDREPTĂȚIT. În sfântul locaș totul este făcut din aur. (Evrei 9.3-5)

Bețer era situat în câmpia seminției lui Ruben.

RUBEN înseamnă: prima naștere, înfiere, ‚vedeți fiu’. Toți care sunt în Hristos, sunt fiii ai lui Dumnezeu, întâi născuți ai noii creații, iar Domnul este întâiul născut dintre mai mulți frați. Deci

noi am venit la Acest întâi născut și suntem noi înșine niște întâi născuți. „Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, în sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea.” (Coloseni 1.12-15)

„Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați.” (Romani 8.29)

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea.” (Galateni 4.4-5)

Toate acestea sunt cuprinse în numele Ruben, care este în legătură cu cetatea de scăpare Bețer. Toate le găsim în copia cetății de scăpare Bețer, în câmpia seminției lui Ruben, în Hristos.

RAMOT ÎNSEAMNĂ ,ÎNĂLȚIMI’: Poziția noastră este una foarte înaltă. Fiul lui Dumnezeu ne-a adus din adâncul adâncului, la înălțimea cea mai înaltă. În El suntem deja de acum strămutați în locurile cerești. Cu toate că provenim de jos, dintr-o stare foarte neînsemnată, - oameni de pe pământ, trecători și muritori, - totuși suntem hotărâți să fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. (Romani 8.29) Dar nu numai atât, ci vom fi asemenea Tatălui, căci îl vom vedea așa cum este. (1 Ioan 3.2) Toate acestea sunt înălțimi care depășesc cu mult rațiunea omenească; de aceea mulți nu le înțeleg.

Noi suntem deja de pe acum strămutați în locurile cerești, „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Efeseni 5.10-11)

Ramot este situat în Galaad, iar Galaad înseamnă ,mulțime de mărturii’. Suntem înconjurați de un nor mare de martori. (Evrei 12.1) Aceștia toți sunt sfinții care au mers înaintea noastră, eroii credinței. Nici pe departe nu sunt toți numiți în Biblie; numărul lor nu este mic. Toți aceștia depun mărturie împreună cu noi, în fața domniilor și stăpânirilor din locurile cerești, despre înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.

Galaadul aparține seminției GAD, care înseamnă fericire.

Într-adevăr, fericirea noastră este nespus de mare, atât de mare, că acum încă nici nu putem s-o pricepem. Dar atât cât înțelegem deja azi din ea, ne umple inimile cu laudă, mulțumire și adorare și ne face atât de fericiți, încât oamenii ne-ar lua drept fanatici, dacă am vorbi despre aceste lucruri.

GOLAN înseamnă: grămadă, mulțime, a fi dus de acolo, a fi tras în altă parte, ridicare.

Ce să fie cu această mulțime, ce vrea să ne spună GOLAN? Doar am avut la început mulțimea de martori. Este marea mulțime a celor mântuiți, pe care Domnul îi scoate din lumea aceasta, ca pradă. Ei vor fi ,trași’ din lume și ,ridicați’ la cer, ca israeliții ,duși’ din Egipt în Canaan. După intrarea în Canaan, citim:

„Bărbații înarmați mergeau înaintea preoților, care sunau din trâmbițe și coada oștirii” (,mulțimea’, ,grămada’ mare) „mergea după chivot; în timpul mersului, preoții sunau din trâmbițe.” (Iosua 6.9)

Aceasta vrea să spună că cei scăpați de răzbușătorul sângelui, mântuiții Domnului, Îl urmează acum pe Domnul, a cărui imagine este chivotul. Nu vrem doar să cântăm:

,Isuse, Doamne, mergi Tu înainte
Pe a vieții dreaptă, sfântă cale;
Credincioși Te urmăm și luăm aminte,
Să zorim, să nu mergem prea agale.’

ci aceasta și facem, în realitate. Toți cei cărora le merge numele că trăiesc, dar în realitate sunt morți, se mulțumesc doar cu cântatul frumoaselor cântări. Ne putem da seama, desigur, dacă cineva Îl urmează pe Domnul sau nu, dacă aparține ‚mulțimii’.

Ținutul BASAN trebuie să fi fost foarte roditor, căci numele lui sună așa de frumos: ‚țară roditoare. Acestea sunt, în realitate, pășuni verzi, proaspete, la care ne-a condus Bunul Păstor. Aici nu mai știm ce sunt neajunsurile.

MANASE înseamnă: cel care uită, Dumnezeu face să uităm (suferința, casa tatălui). Cum ne va fi când, după lupta și suferința din prezent, vom fi pentru totdeauna eliberați din starea de incapacitate, nimicnicie și slăbiciune și vom savura bucurii neumbrite în luminoasele sfere cerești?

Atunci vom uita toată amărăciunea rămasă în urma noastră, ca cineva care, după o călătorie lungă și anevoioasă, ajunge la frumoasa țintă, la căminul său, la posesiunea sa, în patria lui sau la casa părintească. Aceasta vrea să ne spună numele MANASE, ‚cel care uită’.

Aceasta vor să ne spună numele celor șase cetăți de scăpare: că toate acestea, împreună, le găsim în Hristos.

TAINA NUMELOR DIN PRIMUL CAPITOL AL EVANGHELIEI DUPĂ LUCA

Nu arbitrar sau la întâmplare sunt alăturate aici diferitele nume, ci fiecare are înțelesul său deosebit.

LUCA înseamnă lumină sau cel care luminează, dar și lup. Numele lui nu este scris, dar el este fără îndoială autorul acestei Evanghelii.

N-a fost și nu este acest Luca, în realitate, o lumină, un copil al lui Dumnezeu? N-a prezentat el cuvântul vieții, pe care Domnul Însuși l-a vorbit? ‚Voi sunteți lumina lumii.’ (Matei 5.14) ‚Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.’ (Matei 5.16)

Luca a făcut cinste numelui său și ce lumină splendidă aruncă el peste gândurile și căile minunate ale lui Dumnezeu în ‚Evanghelia după Luca’ și în ‚Faptele Apostolilor’!

Nu se întreabă vreun cititor cum se face că Luca putea lumina așa, de unde avea el puterea de a lumina? Să medităm asupra acestui lucru. Nici un om nu-i de la natură o lumină și nu poate lumina; atunci înseamnă că el a fost iluminat. Așa a fost și cu Luca. El nu a fost lumina, ci a mărturisit, - ca și Ioan – despre Lumină. ‚Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om venit în lume.’ (Ioan 1.9. Luca a fost o reflexie a acestei lumini. El a reflectat această Lumină într-o lume obscură.

Oare cum a ajuns Luca la această minunată stare de har? Să încercăm să dăm răspunsul la această întrebare, atât cât ne luminează Duhul asupra lui, prin Cuvânt.

‚Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului.’ (Luca 1.1-2)

Luca nu a putut urmări personal lucrurile de la începutul lor, dar el i-a crezut pe cuvânt pe martorii oculari, pe slujitorii Cuvântului și slujitorii lui Hristos. El face parte dintre cei care au crezut în Domnul prin cuvântul ucenicilor. (Ioan 17.20) El a fost unul dintre credincioșii care nu a văzut și totuși a crezut. (Ioan 20.29)

Credința este condiția pentru orice iluminare prin Duhul Sfânt. Prin credință primim înțelegere asupra adevărului, încât putem spune: ‚Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.’ (Evrei 11.3) Credința este singura condiție pentru orice pricepere adevărată, pentru cunoașterea adevărului.

„...am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu deamărunul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir, unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor, pe care le-ai primit prin viu grai.” (Luca 1.3-4.) Acesta este felul Domnului și așa a și făcut, prin aceea că „a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tâlcuit (ucenicilor) în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” (Luca 24.27)

Cine vrea să cunoască adevărul, trebuie să pornească de la esența lui. El trebuie să facă așa ca cei din Berea: „Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.” (Faptele Apostolilor 17.11) Luca a cercetat lucrurile de la obârșia lor, de aceea a și putut să i le scrie așa lui Teofil, ca să poată recunoaște temeinicia celor scrise. Faptele le-a cercetat Luca de la obârșia lor, nu doar ceea ce i-a fost transmis de alții.

Saducheilor, care se credeau înțelepți, Domnul le-a făcut reproșul: „Vă rătăciți! Căci nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” (Matei 22.29)

Nu ajunge numai ca cineva să fie un bun vorbitor sau să scrie în stil mare; cunoștința nu trebuie să lipsească. În acest sens, Apolo este un exemplu foarte clar: „Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi. El era învățat în ce privește Calea Domnului, avea un duh înfocat și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus, măcar că nu cunoștea decât botezul lui Ioan. A început a vorbi cu îndrăzneală în sinagogă.” (Faptele Apostolilor 18.24-26)

Cum ar putea câte un predicator să fie o mare binecuvântare, dacă ar avea cunoștința autentică. Așa vor fi gândit, probabil și Acuila și Priscila când l-au auzit pe Apolo vorbind, dar numai cu atât predicatorul nu este ajutat.

„Acuila și Priscila, când l-au auzit, l-au luat la ei și i-au arătat mai cu deamărunul Calea lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 18.26)

Deci Luca a urmărit evenimentele de la obârșia lor. El a avut, cu siguranță, un mare interes în cunoașterea adevărului.

Din păcate, acest interes lipsește câte unui predicator, iscusit, de altfel, care din această cauză nu este în stare să lumineze. Există chiar posibilitatea să facă greșeli, pe care apoi le recomandă ascultătorilor drept adevăr.

Evanghelia lui Dumnezeu se adresează, desigur, tuturor oamenilor, dar Luca recunoaște că vestea harului lui Dumnezeu nu este înțeleasă de toți oamenii; lumina nu este pentru ei.

Cui îi scrie Luca? Pe cine luminează el? Pe toți oamenii? Pe toți israeliții? Pe toți iudei sau pe toți fariseii sau pe toți cărturarii? Nu, pe niciunul dintre ei.

El nu scrie oamenilor, care și așa nu înțeleg ceea ce scrie el, celor cărora le rămân total de neînțeles gândurile lui Dumnezeu, ci el scrie unuia singur,

PREA ALESULUI TEOFIL.

Acesta era bărbatul care putea înțelege gândurile lui Dumnezeu și pe care l-a primit în inima lui; prietenul lui Dumnezeu era și prietenul său. Tot lui i-a dedicat și Faptele Apostolilor. (Faptele Apostolilor 1)

Teofil era un receptor al luminii. El trebuia să aibă cunoștință despre toate lucrurile, „despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care îi alesese.” (Faptele Apostolilor 1.1-2)

Ce fel de personalitate deosebită este acest Teofil, de a fost învrednicit să fie inițiat în toate căile lui Dumnezeu, în gândurile și hotărârile Sale minunate? Nu era și el un om ca toți ceilalți? Sigur că era; dar nu ne-am fi putut explica acest lucru, dacă nu l-ar fi plăcut Duhului Sfânt să ne lase să aruncăm o privire într-o minunată taină, taina numelor. Fără îndoială că Teofil își purta pe drept numele și precis a făcut cinste numelui său. Nu întâmplător îl chema TEOFIL. De fapt, acest nume înseamnă ‚prieten al lui Dumnezeu’. Poate că tatăl său s-a gândit la Avraam, când i-a pus acest nume; despre Avraam citim: „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire; și el a fost numit ‚prietenul lui Dumnezeu.’” (Geneza 15.6 și Iacov 2.23) Ascultarea credinței a caracterizat toată viața lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, care a fost, într-adevăr,

un teofil. Dar Luca îi scrie prea alesului Teofil. Nu există altul la fel; el nu era numai prea ales, ci prea alesul, El era prea alesul prieten al lui Dumnezeu. Cititorul să nu se necăjească din cauza reluării, căci o fac cu un scop foarte precis.

Poate că Domnul a gândit: să ascund Eu oare de prea alesul Meu prieten ce am să fac? Oare să nu-i ofer lumină asupra lucrurilor minunate pe care le-am făcut și pe care le voi mai face? Cam așa i-a vorbit Dumnezeu odinioară lui Avraam, când mergea cu el pe drum, spre Sodoma. (Geneza 18.17)

De aici tragem o învățătură: numai cine este prieten cu Dumnezeu primește lumină. Aceasta este și azi la fel ca atunci. Întrebarea este: mai există azi prieteni ai lui Dumnezeu? Și dacă există, putem deveni și noi? Și cum se poate ajunge la o asemenea cinste?

Ne-ar fi fost imposibil să răspundem la o astfel de întrebare, dacă Domnul Isus Însuși n-ar fi rostit minunatele cuvinte: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă spun Eu.” (Ioan 15.14) „Nu vă mai numesc robii, căci robul nu știe ce face stăpânul său; ci vă numesc prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” (versetul 15).

Dar și în Vechiul Legământ are Dumnezeu prieteni, în afară de Avraam. Astfel citim: „Dumnezeu vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. (Exod 33.11)

Oamenii necredincioși nu trebuie să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Căci Domnul spune: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are i se va da și va avea de prisos, iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are” (sau i se pare că are). (Matei 13.11-12; Luca 8.18) „De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, măcar că aud, nu aud și nu înțeleg.” (Matei 13.11-13) Și mai departe: „Dar ferice de ochii voștri că văd și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun, că mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut: și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit.” (Matei 13.16-17)

Necredincioșii pot învăța într-una, dar „nu pot ajunge niciodată la deplina cunoaștere a adevărului.” (2 Timotei 3.7)

Toți prietenii lui Dumnezeu pot spune împreună cu psalmistul: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119.105)

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne lumineze calea, atunci trebuie să fim, tocmai de aceea, prieteni ai lui Dumnezeu, adică împlinitori ai Cuvântului Său. Prieteni ai lui Dumnezeu devenim numai prin ascultarea credinței, cum a fost Avraam, și precis și Teofil.

Să mai citim odată ce scrie Luca. Pe cine iluminează el? „În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot, numit Zaharia, din ceata lui Abia. Nevasta lui era din fetele lui Aaron, și se chema Elisaveta. Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului. N-aveau copii, pentru că Elisaveta era stearpă; și amândoi erau înaintați în vârstă.” (Luca 1 5-7)

Oare ce l-a determinat pe Luca să scrie despre aceste lucruri? El a tras ceva la lumină, ceva ce a văzut Dumnezeu. Era în acele zile întunecate ale lui Irod, împăratul Iudeii. Irod era vrăjmașul lui Dumnezeu, unealta satanei. Numele lui înseamnă: fiul eroinei, balaur de foc, basilisc, șopârlă înfocată. Este suficient cât ne spun aceste nume. Acest Irod este cunoscut și datorită morții îngrozitoare a copiilor de doi ani și mai mici de doi ani, pe care a poruncit-o în Betleem și până la marginea ținutului din jur. (Matei 2.16) Acest Irod era împăratul Iudeii. În ochii lui, evlavia adevărată va fi avut puțin preț. Starea poporului părea să fie una asemănătoare cu cea a împăratului. Despre cărturari citim că ei știau bine Scriptura: știau chiar și că împăratul iudeilor trebuia să se nască în Betleem. Totuși, nicăieri nu citim că vreunul dintre ei s-ar fi sculat să se ducă să-L omagieze pe nou născutul Rege al iudeilor. Astfel, starea lor este adusă la lumină în mod vădit.

În zilele acelea existau doi oameni, doi bătrâni, asupra cărora ochiul lui Dumnezeu se odihnea cu plăcere. Desigur, nimeni n-a luat seama la evlavia acestor oameni, da, poate că din cauza evlaviei lor nici nu erau prea iubiți.

ZAHARIA, DIN CEATA LUI ABIA

Zaharia înseamnă: amintirea lui Dumnezeu, cel de care își aduce aminte Dumnezeu (Domnul). Astfel, datorită numelui său, el își putea aminti adesea semnificația slujbei sale. N-a spus Domnul: „În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta.”? (Exod 20.24) Probabil că la acest lucru s-a gândit și tatăl lui Zaharia, când a pus acest nume fiului său. Putea să fi avut și dorința ca Dumnezeu să-și amintească de fiul său și să-l binecuvânteze.

Zaharia a intrat în templu pentru tămâiere. Această tămâiere se făcea pentru a da putere rugăciunilor poporului, prin aceea că cei ce se rugau deveneau plăcuți în fața lui Dumnezeu. (Apocalipsa 5.8; 8.3-4)

Chiar dacă pe atunci lui Zaharia nu-i era foarte limpede semnificația tămâierii, pe care noi azi o avem, totuși era conștient că mirosul prețioasei tămâi se înălța la cer ca un miros plăcut lui Dumnezeu. Cu siguranță că a ars pe altar cu o plăcere deosebită jertfa de ,aducere aminte’. (Leviticul 2.2)

Când Zaharia vedea umerarii efodului sau pieptarul în care erau țesute prețioasele pietre scumpe, în care erau gravate numele celor douăsprezece seminții, atunci sigur își aducea aminte că Dumnezeu a spus: „Aaron le va purta numele înaintea Domnului, pe cei doi umeri ai lui, ca aducere aminte de ei.” „Aaron va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului.” (Exod 28.12 și 29)

Zaharia nu putea să știe că în acest caz Aaron era o imagine a lui Hristos. Hristos, adevăratul Mare Preot, nu poartă doar numele celor douăsprezece seminții, ci numele tuturor celor ce sunt ai Săi, deci și numele noastre, dar nu numai numele, ci și pe noi înșine, pe umerii Săi puternici și pe inima Sa înaintea lui Dumnezeu, ca aducere aminte, unde strălucesc mai bine decât prețioasele pietre scumpe, într-o frumusețe neasemuită.

Dar și noi trebuie să ne amintim de Domnul; și cum am putea face acest lucru mai bine decât Și-a dorit El în acea noapte când a fost vândut și a instituit masa de aducere aminte și a zis: „Faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea!” Nu suntem noi o preoție împărătească? Cum stăm cu tămâierea? Suntem la fel de credincioși ca Zaharia sau ne lăsăm rușinați de el? (Apocalipsa 5.8)

ABIA

Abia înseamnă ,tatăl meu este Domnul’ (Iehova).

Preoții erau împărțiți în 24 de cete, din care ceata lui Abia era a opta. Fiecare ceată trebuia să slujească în templu, cu rândul, de fiecare dată câte o săptămână. (1Cronici 24.7-19) Numele acestor 24 de cete, adică numele căpeteniilor semințiilor după care erau numiți, au toate o semnificație.

ABIA=tatăl meu este Domnul.

Cum pe atunci la preoți nu se putea vorbi despre convertire, cum este azi în cazul copiilor lui Dumnezeu, putea să fie câte unul care era foarte lumesc și neduhovnicesc, ceea ce ieșea adesea la iveală, mai ales la fiii lui Eli, fiii lui Belial, care nu cunoșteau pe Domnul. Astfel că felul lor de purtare față de popor nu era deloc conform gândurilor lui Dumnezeu. (1Samuel 2.12...)

Dar printre ei erau și bărbați cu adevărat credincioși, ca Zaharia. Dintre ei o fi făcut parte, la timpul său și Abia, dintre aceia al căror ,tată este Domnul’, cum sunt copiii lui Dumnezeu, în ideea Noului Testament. De aici și numele Abia. De aceea nu ne mirăm că Zaharia își lua slujba foarte în serios. Credința nu se moștenește, totuși, o umblare în credincioșie a părinților, adesea nu rămâne fără influență asupra copiilor. Așa a fost și la Timotei:

„Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt încredințat că și în tine.” (2Timotei 1.5) Și fiii lui Ionadab, fiii lui Recab sunt un exemplu bun. (Ieremia 35.1-10)

Din păcate se întâmplă adesea ca fiii să nu calce pe urmele evlavioșilor lor părinți, cum este cazul fiilor lui Moise și Samuel. (Judecători, capitolele 17 și 18, versetul 30; 1Samuel 8.3)

Un exemplu bun că copiii lui Dumnezeu calcă pe urmele credincioșilor lor părinți este Elisaveta.

ELISAVETA

Numele ei înseamnă: jurământ, cea care Îi jură lui Dumnezeu. Aceasta are mare însemnătate. Elisaveta este CEA CARE ÎI JURĂ LUI DUMNEZEU. Cu siguranță că a umblat înaintea lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită, altfel n-ar fi depus Dumnezeu această mărturie. „Erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și rânduielile Domnului.” Această mărturie au primit-o amândoi.

AARON

Elisaveta era din fetele lui Aaron. Aaron înseamnă: cel luminat, cel distins. Poziția sa era cea mai distinsă din tot poporul, căci el era marele preot al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu Însuși l-a chemat și l-a luminat.

Elisaveta era o descendentă a acestui Aaron. Acest fapt era pentru ea un privilegiu și vedem că ea este conștientă de el, prin aceea că umbla fără pată în căile Domnului. Pentru căsnicia ei nu putea conta decât cineva de aceeași condiție și însuflețit de aceleași sentimente, un preot, și pentru ea era de la sine înțeles că acela trebuia să fie un bărbat evlavios.

Din păcate, se întâmplă ca cei credincioși să nu aibă înțelegere pentru această problemă. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie niciodată să se căsătorească cu cineva neconvertit. Și chiar dacă se căsătoresc doi credincioși, tot este foarte important ca ei să fie însuflețiți de aceleași idei și sentimente, căci un creștin cu râvnă poate fi ușor stânjenit sau ispitit să se abată de la calea cea îngustă și să devină lumesc, de către un îndărătnic sau unul care lăncezește.

Dintr-o căsnicie cu adevărat armonioasă rezultă întotdeauna binecuvântare, căci binecuvântarea lui Dumnezeu se odihnește vizibil pe astfel de case. Este plăcut să contemplăm în Scriptură asemenea căsnicii, cum sunt Zaharia cu Elisaveta și Acuila cu Priscila și alții. Toți aceștia au o bună mărturie.

Cititorul să se întrebe: cum stă treaba cu mine? Am și eu această mărturie sau eu fac parte dintre copiii lui Dumnezeu, care trebuie, totuși, să păcătuiesc în fiecare zi? Ar fi o mărturie rea dacă despre unul din iubiții lui sfinți Dumnezeu ar trebui să mărturisească astfel: el a păcătuit în toate zilele, el n-a fost nici într-un caz fără pată, zilnic a încălcat poruncile și rânduielile Domnului. Atunci ar trebui cândva unii ca Zaharia și Elisaveta și mulți alții să se scoale și să-i acuze pe aceștia.

Oare cuvintele următoare să nu aibă niciun înțeles, sau poate să nu fie scrise pentru noi, sau pentru noi să nu aibă valabilitate? „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: ‚Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.‘ Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri.” (1 Petru 1.15-18) „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1 Petru 2.11-12) Aceste cuvinte ar trebui să aibă ceva de spus tuturor copiilor lui Dumnezeu. În umblarea noastră suntem îndrumați pe calea credinței, pe care ei amândoi o parcurg. Numele lor o mărturisesc, iar mărturia lui Dumnezeu nu poate fi contestată

de nimeni. Amândoi au fost neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, prin aceea că au umblat fără pată în toate poruncile și rânduielile lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu poate niciodată să lase credincioșia nerăsplătită și în mod deosebit, credincioșia din vremuri grele are pentru El o valoare deosebită. Aceasta trebuiau să afle Zaharia și Elisaveta. Cât de mult și-or fi dorit ei un fiu, dar Elisaveta era stearpă. Ce era de făcut? Dacă Dumnezeu nu poate ajuta, cine ar mai putea atunci ajuta? Așa că și-au adus de multe ori problema înaintea lui Dumnezeu, în credință, dar au îmbătrânit și fiul cerut nu a venit. Oare credința lor s-a clătinat prin aceasta? În nici un caz. Precis s-au gândit la tatăl lor Avraam și la Sara. Și în sfârșit a venit vestea cerească. În acest scop Dumnezeu a trimis pe îngerul Domnului, care i-a zis: „Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisaveta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.” (Luca 1.13)

Cititorul să se pună în locul bătrânului Zaharia, dacă poate; nu putea să înțeleagă, nu-i venea să creadă. Și să-l cheme Ioan, cel iubit de Dumnezeu, plăcut lui Dumnezeu sau: Dumnezeu S-a îndurat, darul îndurării lui Dumnezeu. Era copleșitor! Să fie adevărat? Oare poate îndrăzni să creadă vestirea? Dar îngerul Domnului a spus mult mai multe; abia dacă a reușit să le țină pentru el. „El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui.” Aceasta era o mare bucurie, mai mare decât putea Zaharia să cuprindă. Dar vestirea îngerului încă nu ajunsese la sfârșit. Fiul Ioan avea o însărcinare de la Dumnezeu. Dumnezeu avea nevoie de un slujitor, care trebuia să fie apt pentru sarcina lui. De aceea îngerul zice: „Va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea vin, nici băutură ametoitoare și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale.” Aceasta era înzestrarea sa, slujba sa, sarcina sa: „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru EL.”

Este nevoie de o credință mare, dacă un om bătrân trebuie să creadă toate acestea, de aceea l-a întrebat pe înger: „Din ce voi cunoaște lucrul acesta? Fiindcă eu sunt bătrân și nevastă-mea este înaintată în vârstă.” (versetul 18)

Nu ne-ar merge și nouă la fel, dacă ne-am ruga multă vreme pentru un lucru, iar apoi Dumnezeu ne promite ascultarea rugăciunilor sau chiar ni le îndeplinește, fără a spune un cuvânt? Așa li s-a întâmplat unora, căci acesta este felul lui Dumnezeu de a proceda.

Să ne ocupăm întâi puțin cu mesagerul (îngerul) Domnului. Înger înseamnă mesager.

GAVRIL

„Eu sunt Gavril, care stau înaintea Domnului; am fost trimis să-ți vorbesc și să-și aduc această veste bună.” (versetul 19) Așa s-a prezentat îngerul Domnului lui Zaharia.

GAVRIL înseamnă: omul lui Dumnezeu, eroul lui Dumnezeu, Dumnezeu este Domnul meu cel tare. Zaharia n-a avut nevoie de această explicație, căci el a înțeles ce a spus îngerul. Pentru el a fost exact așa ca și când îngerul ne-ar fi spus nouă: Eu sunt un om al lui Dumnezeu sau Dumnezeu este Domnul meu cel tare. Deci pentru Zaharia nu era necesară o traducere.

Dacă Dumnezeu i-ar fi ascultat lui Zaharia rugăciunea, el ar fi fost, desigur, foarte mulțumit. Dar Dumnezeu a vrut să-l cinstească pe slujitorul lui credincios și i-a trimis o înaltă personalitate, pentru a-i aduce la cunoștință această veste bună. El ar fi putut să trimită și un înger obișnuit, iar lui Zaharia i-ar fi ajuns întrutotul.

Dacă un cetățean s-ar adresa șefului țării cu o cerere de grațiere, iar după o vreme ar păși în locuința lui, pe neașteptate, un general în uniformă de paradă, pentru a-l înștiința că șeful statului i-a semnat cererea, aceasta ar fi o foarte mare onoare, o cinste, de care nu au mulți parte. De regulă, în asemenea cazuri, se primește doar o scrisoare.

Dar îngerul Gavril nu era doar un înalt înger extraordinar, ci el a spus: „Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu.” El era un înger pus de Dumnezeu în slujba Sa personală, care trăia permanent în preajma lui Dumnezeu. În cazul acesta, pentru un stăpân pământesc se folosește

titlul de ‚aghiotant personal’ sau ‚aghiotant general’. În orice caz, acesta este un post de înaltă cinste, iar pentru Zaharia a fost o onoare foarte deosebită, că Dumnezeu a trimis la el o astfel de personalitate.

Astfel putem înțelege că Zaharia la început a fost consternat și că l-a cuprins spaima. (versetul 12) Dar și mai surprinzător trebuie să fi fost pentru el, că îngerul Domnului îi aducea o veste de la Dumnezeu. „Rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisaveta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.”

IOAN

IOAN înseamnă ‚darul îndurării lui Dumnezeu’, ‚Dumnezeu S-a îndurat’ sau ‚cel iubit de Dumnezeu’. Acest nume trebuie să însemne ceva, pentru motivul că Dumnezeu l-a dat fiului făgăduit.

Ioan a fost, într-adevăr un dar al îndurării lui Dumnezeu, nu numai pentru părinții săi, ci pentru întreaga lume. Dumnezeu l-a chemat la o misiune înaltă. El i-a dat însărcinarea plină de cinste de a pregăti calea Domnului, să meargă înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie.

Dumnezeu l-a dăruit cu har, prin aceea că l-a umplut cu Duh Sfânt deja din pântecul mamei sale. Acest fapt era necesar pentru ca el să poată îndeplini sarcina importantă pe care Dumnezeu i-o dăduse.

„El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.”

Aceasta era sarcina pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Ioan. Cum a îndeplinit-o el, putem citi în Evanghelie.

Cu acesta, numele cele mai importante, care ne interesează, sunt epuizate. Dar puterea lui Dumnezeu nu este nici pe departe epuizată. Când noi terminăm, abia atunci începe El, atunci El pășește pe scenă cu ceva total nou și acesta este Numele, Numele care este mai presus de orice nume.

ISUS

Nume unic, ce asemănare

Nici acum și nici în veci nu are.

Îngeri se pleacă-n adorare,

Proslăvind prin gesturi și cântare.

Orice limbă-n cer și pe pământ,

Va recunoaște-n El pe Domnul sfânt.

Dacă vom aduna numele persoanelor mai importante din textul nostru, vom vedea că sunt șapte:

LUCA și TEOFIL, cel care scrie și cel care primește ceea ce s-a scris.

ZAHARIA și ABIA, tatăl lui Ioan și ascendentul său.

ELISAVETA și AARON, mama lui Ioan și proveniența ei.

IOAN, personajul principal.

Irod este eliminat fără alte discuții. Îngerul Gavril este mesagerul Domnului, care aduce vestea. Mai sunt numiți Israel și Ilie, dar nu au o legătură propriu-zisă cu această temă. Astfel că rămân cele șapte persoane de mai sus.

7 este numărul desăvârșirii (există și o taină a numerelor, despre care am scris altă dată). 7 este compus din 3, care este numărul lui Dumnezeu, al trinității și din 4, care este numărul lucrărilor desăvârșite ale lui Dumnezeu, a creației lumii. Mai mult nu este de spus acum.

Cu numărul 7 se face o delimitare strictă și urmează numărul opt, care este numărul unui nou început, al învierii, al noii creații. Chiar dacă numele ISUS n-ar fi următorul nume scris aici, ar fi, totuși, Numele în jurul căruia se petrec toate cele ce urmează. Totul s-a petrecut și s-a scris din cauza Lui și pentru El.

„Vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.” Cu acest nume vrem să ne ocupăm acum. Taina lui vrem să încercăm s-o dezlegăm. El este prea bogat în conținut, ca să-i putem pătrunde toate înălțimile și adâncimile, toată semnificația. Acest lucru îl poate numai Dumnezeu. Ce putem noi aduce sunt doar bucățele, dar care au un gust atât de plăcut, încât cititorul, luându-se după acest gust plăcut, să ceară tot mai mult.

ISUS înseamnă MÂNTUITOR, cel care face fericit, Domnul este salvator, dar și mântuire, fericire. Asemănător cu acest nume este numele Ieșua, Iehova va aduce (mântuire) ajutor, salvare; mântuirea Domnului sau mântuitor, Domnul face mântuire. Asemănătoare sunt Iosua și Osea, toți fiind prototipuri ale Domnului Isus, nume care, în esență, au aceeași semnificație.

Ce ne spune Scriptura despre numele ISUS?

„Îi vei pune numele Isus.”

„El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt.”

„Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.”

„Va împărăți peste casa lui Israel în veci.”

„Împărăția Lui nu va avea sfârșit.”

„De aceea, Sfântul care se va naște din tine, Se va chema Fiul lui Dumnezeu.”

Bătrânul Simeon a spus în templu despre El: „Acum slobozește în pace, pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău. Căci au văzut ochi mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel. Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire.”

Numele Isus conține toate acestea, deci nu este un nume care nu ne spune nimic, ci are o adâncă semnificație. Pentru a o înțelege, trebuie să medităm asupra fiecărei afirmații.

„EL VA FI MARE ȘI VA FI CHEMAT FIUL CELUI PREA ÎNALT.”

Cine ar fi în stare să-I măsoare mărimea? Nu este nimeni mai mare ca El nici în cer și nici pe pământ. Dumnezeu L-a înălțat sus și L-a așezat la dreapta Sa. (Evrei 2.7-9; Efeseni 1.19-21; Filipeni 2.9-11;)

„Căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”? (Evrei 1.5; Filipeni 2-7) Este ceva așa de neînsemnat să fii numit Fiul lui Dumnezeu?

Da, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și a devenit om. Faptul acesta trebuie să aibă un scop precis: De ce a venit El pe pământul acesta unde nu s-a găsit un loc pentru El, unde nimeni n-a vrut să știe nimic despre El?

Domnul Dumnezeu Îi va da tronul tatălui Său David. Ah, tronul acesta a fost părăsit. Irod stăpâna peste popor, reprezentantul satanei, balaurul înfocat. Aceasta nu putea rămâne așa. Trebuia să intervină o schimbare. Dar cine putea ajuta? Numai Domnul Dumnezeu. El Îi va da tronul tatălui Său David, El este Împăratul Său, pe care L-a uns. (Psalmul 2.6)

Niciodată să nu mai fie un alt împărat. Veșnic să împărătească El peste casa lui Israel. Aceasta era o nădejde îmbucurătoare pentru toți cei care așteptau mântuirea lui Dumnezeu, pe Isus.

Dar numele Isus conține mult mai multe gânduri, care nu sunt scrise în Evanghelia după Luca. Mult mai important decât restaurarea slavei pământești era altceva.

„Îi vei pune numele ISUS, căci El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1,21) Așa i-a spus îngerul Domnului în vis lui Iosif.

Dar toate acestea se petreceau ca să se împlinescă ce era scris despre Domnul, prin profetul care zice: „Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu și-I va pune numele Emanuel (,Dumnezeu este cu noi’). (Matei 1,22-23, Isaia 7.14)

„Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: ,Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?’ Acum Domnul ne pedepsește și ne dă în mâna lui Madian!” (Judecători 6,13) Așa l-a întrebat Ghedeon pe îngerul Domnului.

Tot așa ar fi putut fi întrebat și Domnul, Emanuel, când era pe pământ: Rogu-Te, Domnule, dacă Dumnezeu este cu noi, de ce stăpânesc romanii peste țara noastră? Răspunsul putea să sune numai așa: din cauza păcatelor poporului. Omul trebuia să pună capăt acestei stări rele. El trebuia să mântuiască pe poporul Lui de păcatele sale. Astfel ar fi început o perioadă nouă, o epocă nouă a istoriei lor. Și de ce n-a făcut-o? De ce nu și-a mântuit poporul? Pentru că L-au respins, pentru că L-au crucificat. Ei n-au vrut ca El să stăpânească peste ei.

FIUL LUI DUMNEZEU

Acest nume exprimă o legătură, legătura cu Tatăl.

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și CUM CHEAMĂ PE FIUL LUI? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30,4)

Mamei Lui i s-a spus: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1, 35)

Dacă Isus Hristos este Fiul, atunci, tot ce spune Scriptura despre Fiul lui Dumnezeu, Îl vizează pe El: „Tu este Fiul Meu. Astăzi Te-am născut.” (Psalmul 2,7)

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii.” (Isaia 9,6 și versetul 5)

„El Îmi va zice: ,Tu ești Tatăl Meu, Dumnezeul Meu și Stânca mântuirii Mele.’ Iar Eu Îl voi face Întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea și legământul Meu îi va fi neclintit.” (Psalmul 89,26-28)

„Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.” (1 Cronici 17,13)

„Căci El a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mare decât a lui Moise, cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși. Orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu. Cât despre Moise, el a fost ,credincios în toată casa lui Dumnezeu’, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.” (Evrei 3,3-6)

„Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă. Ferice de toți câți se încred în El!” (Psalmul 2,12)

Aceasta nu este tot ce spune Scriptura despre Fiul lui Dumnezeu. Toată Scriptura vorbește așa despre El. Au fost alese aici numai citate care vorbesc textual despre Fiul.

Dacă Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci trebuie să și putem vedea acest lucru. El a venit pe pământ în sărăcie și simplitate și nici un om n-a putut recunoaște slava Sa, numai dacă Tatăl i-a făcut-o cunoscută sau dacă El Însuși a vrut să Și-o descopere; acelaia, slava Lui i-a luminat fața cu o strălucire fără egal. Și Domnul S-a descoperit tuturor celor care L-au iubit. Așa este și acum și va fi întotdeauna așa. Căci El Însuși a spus: „Cine are poruncile mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14,21)

La mărturisirea lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”, Domnul i-a răspuns: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona (bar Iona); fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.” (Matei 16,16-17) Și Pavel scrie galatenilor: „Dar când Dumnezeu, - care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele și m-a

chemat prin harul Său, - a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om...” (Galateni 1,15-16)

Ucenicii au putut să vadă slava Domnului. Ioan scrie: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. (Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.)” (Ioan 1,14)

Nu contează chiar așa de mult a ști că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu. Chiar și demonii știau că El este Fiul lui Dumnezeu, dar nu le-a folosit la nimic. „Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu?” L-au întrebat ei pe Domnul. (Matei 8,29)

Cuvântul ‚a recunoaște’ l-am mai explicat; ‚a recunoaște’ înseamnă mai mult decât ‚a ști’. Înseamnă a înțelege sensul tainic al numelui ‚Fiul lui Dumnezeu’, atât cât, de fapt, acest lucru este posibil pentru oamenii muritori; înseamnă să privim slava Sa, în măsura în care Dumnezeu ne-a descoperit-o, atât cât ochiul nostru o poate percepe.

Toată plinătatea a ceea ce vrea să însemne cuvântul ‚Fiul lui Dumnezeu’, abia dacă o vom cunoaște, dacă nu va veni ziua când vom cunoaște așa cum noi am fost cunoscuți. (1 Corinteni 13,12)

Dar acum vine partea cea mai frumoasă: „Toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm ‚Ava! adică Tată!’” (Romani 8,14-15)

„TOȚI SUNTEȚI FII AI LUI DUMNEZEU, PRIN CREDINȚA ÎN ISUS HRISTOS.” (Galateni 3,26)

La toate acestea mai rămân de spus câteva cuvinte. Cititorul să mediteze și să lase aceste minunate cuvinte să-și facă efectul asupra lui, căci ziua aceea este foarte aproape, pe care toată creația o așteaptă cu o dorință înfocată, pentru descoperirea fiilor lui Dumnezeu în slavă. (Romani 8,19)

„Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3,4) Acesta este faptul pe care-l așteptăm cât de curând.

VINO, DOAMNE ISUSE!